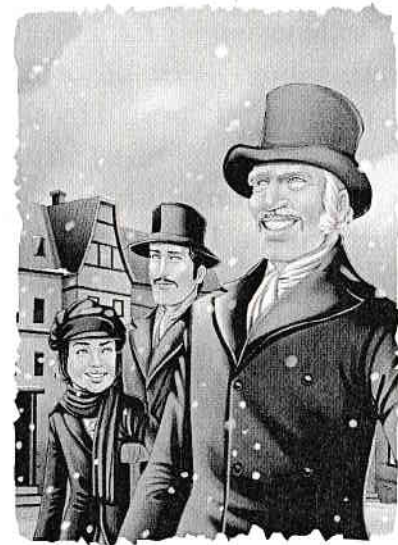

După un roman de Charles Dickens

BOOK

Colindă de Crăciun

EDITURA
NICART

Cuprins

1. Fantoma lui Marley	7
2. Primul dintre cele trei duhuri	46
3. Cel de-al doilea duh	80
4. Ultimul duh	126
5. Sfârșitul	156
6. Scrooge întoarce foaia	161

Capitolul 1

Fantoma lui Marley

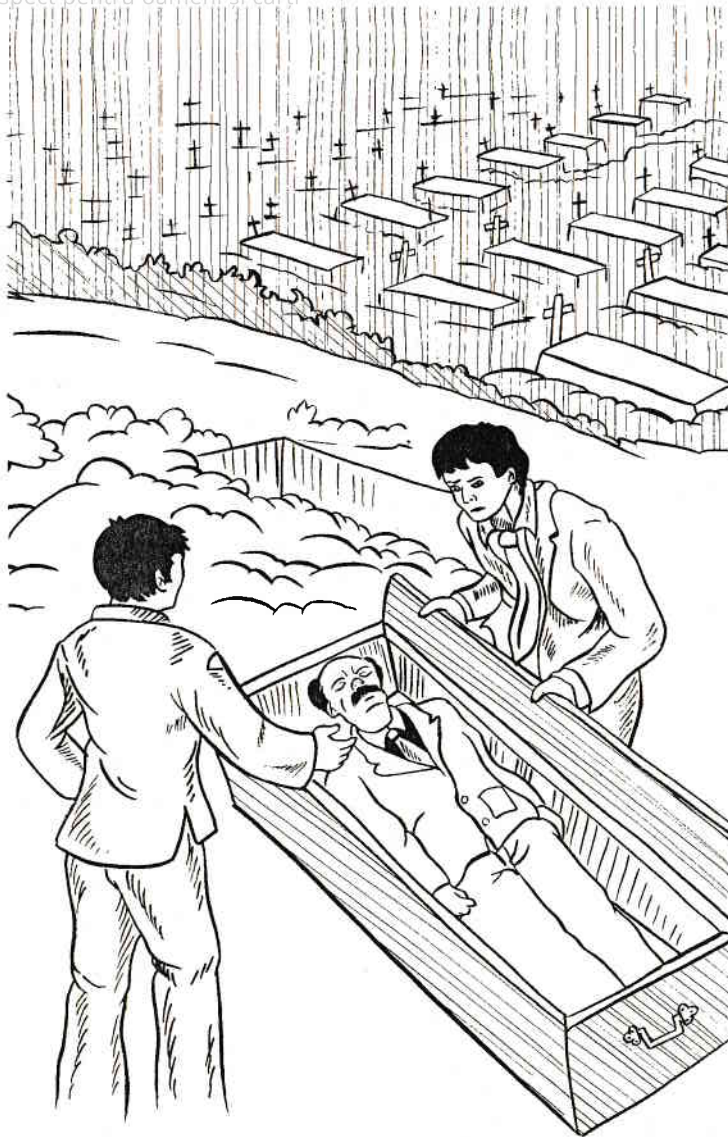

Sacob Marley fusese partenerul de afaceri al lui Ebenezer Scrooge. Murise. Certificatul de deces și facturile de înmormântare fuseseră semnate de pastor, de funcționar, de antreprenorul de pompe funebre și de îndoliat. Scrooge semnase el însuși certificatul, iar numele lui Scrooge era o garanție pentru toate actele pe care el își punea semnătura. Bătrânul Marley era mort de-a binelea. La fel de mort ca un cui bătut în ușă, cum e vorba aceea englezească.

Scrooge știa că e mort? Bineînțeles că știa! Cum să nu știe? Doar fuseseră parteneri ani de zile.

Scrooge era unicul administrator, unicul executor testamentar, unicul împuternicit, cesionar și legatar universal, singurul prieten și singurul îndoliat. Și nu părea teribil de copleșit de moartea lui Marley. Ba chiar se dovedise a fi un excelent om de afaceri exact în ziua înmormântării, pe care o celebrase cu o afacere neîndoielnic profitabilă.

Scrooge nu ștersese niciodată numele bătrânului Marley de pe firmă. Era tot acolo, deasupra ușii depozitului, și după mulți ani de la moartea

sa. Așa era cunoscută firma: Scrooge și Marley. Uneori, nou-veniții o numeau Scrooge, alteori, Marley, dar el răspundea la ambele nume. Erau totuna pentru el. Mare cărpănos și strâns la pungă era acest Scrooge! Un păcătos bătrân avar, hulpav, hrăpăreț și avid de bani, un mare zgârie-brânză și hapsân fără pereche. Tare și rece ca un cremene din care niciodată piatra sau oțelul nu putuseră scoate vreo urmă de scânteie care să aprindă vreo pâlpâire de căldură sau lumină. Secretos și închis în el ca o scoică înghețată, pierdută pe fundul negru al oceanului. Răceala și întunericul din launtrul lui îi înghețaseră trăsăturile feței bătrâne, îi ciupiseră nasul, îi scofâlciseră obrajii, îi înțepenisă mersul, îi înroșiseră ochii, îi învinețiseră buzele subțiri și îi făcuseră vorba șireată și aspră ca șmirghelul.

O brumă înghețată îi stătea așezată pe cap, pe sprâncene și pe bărbia zgrunțuroasă. Își căra răceala cu el oriunde mergea; pe caniculă îngheța cu ea biroul, iar de Crăciun nu înmuia gerul nici măcar cu un grad.

Frigul sau căldura de afară aveau prea puțină influență asupra lui Scrooge. Niciun fel de căldură nu îl putea încălzi și niciun ger al iernii nu îl putea face să tremure. Niciun vânt sau viscol nu putea fi mai aprig și mai amarnic decât era el însuși; nicio zloată înghețată nu putea pătrunde mai bine la

inimă, nicio ploaie pătrunzătoare nu era mai puțin deschisă vreunei rugăminți decât era Scrooge.

Vremea cea mai rea nu putea să se ia la întrecere cu el. Cea mai torențială ploaie sau cea mai viscolită zăpadă, cea mai rea grindină sau pătrunzătoare burniță sau lapoviță se puteau mândri doar cu un singur avantaj asupra lui Scrooge – acela că, de multe ori, ele cădeau frumos, dar Scrooge nu cădea niciodată.

Nimeni nu îl oprea vreodată pe Scrooge pe stradă să îi spună cu o privire bucurată:

– Dragul meu Scrooge, ce mai faci? Când vii să mă vezi?

Niciun cerșetor nu îl implora vreodată să îi dea câte ceva, niciun copil nu îl întreba cât e ceasul, niciun bărbat sau femeie nu îl întrebase vreodată în viața lui cum să ajungă în cutare sau cutare loc.

Chiar și câinii orbilor păreau să îl știe și, când îl vedeau venind, își trăgeau stăpânii spre casă sau în curte, după care dădeau din coadă ca și cum ar spune: „Mai bine să fii orb, decât să vezi lumea cu ochi răi, stăpânul meu“.

Dar lui Scrooge nici că i-ar fi păsat vreun pic de toate acestea! Era exact ceea ce îi plăcea. Să-și croiască drum pe cărări aglomerate ale vieții, prevenind toată empatia și simpatia umană, să păstreze distanța era ceea ce cunoscuții ar fi putut spune că l-ar fi înnebunit pe Scrooge.

Odată, chiar într-un ajun de Crăciun, din toate celelalte zile frumoase ale anului, bătrânul Scrooge lucra de zor în casieria lui. Afară era frig și înne-gurat, ger mușcător și ceață deasă. Îi putea auzi pe oamenii de afară, cum șuierau și își băteau mâinile și pieptul de ger, în timp ce mergeau înapoi și încolo și tropăiau cu picioarele pe strada înghe-țată, ca să se încălzească.

Era ora trei după-amiaza, dar era deja destul de întuneric afară; nu fusese prea multă lumină nici mai devreme, în timpul zilei, iar lumânările pâlpâiau în ferestrele birourilor vecine ca niște dâre roșiatice brăzdând aerul cafeniu. Ceața se scurgea groasă prin crăpături și găurile cheilor și era atât de deasă încât, chiar dacă acea stradă era dintre cele mai înguste, casele de pe partea cealaltă păreau mici fantome îndepărtate. După ce vedeai norii cenușii coborându-se și înghițind în ei tot pământul, cu greu ți-ai fi imaginat că și natura mai trăiește acolo.

Ușa casieriei unde stătea Scrooge era deschisă ca să poată sta cu ochii pe angajatul copist care lucra într-o celulă mizeră, ca un fel de cutie și care îi copia scrisorile lui Scrooge. Scrooge avea un foc mic care ardea în cămin, dar focul copis-tului era atât de firav încât părea făcut dintr-un singur cărbune.

Nu putea însă să pună mai mulți cărbuni pentru că Scrooge ținea cutia cu cărbuni în biroul său și de fiecare dată când angajatul venea cu lopata, șeful prezicea că vor trebui să se despartă. Așa stând lucrurile, el își punea mai bine fularul cel alb de jur împrejur și încerca să se încălzească la lumânare, efort care, el nefiind un om cu o imaginație foarte bogată, mereu îi eșua.

- Crăciun fericit, unchiule! Dumnezeu să te aibă în pază! răsună o voce veselă.

Era vocea nepotului lui Scrooge, care tăbărâse asupra sa chiar de la ușă.

- Pfu! spuse Scrooge. Prostii!

Nepotul lui Scrooge se încălzise cât mersese repede pe jos prin ceață și ger și acum era tot aprins și îmbujorat, fața îi era roșcovană și frumoasă, ochii îi străluceau, iar pe nas și pe gură scotea aburi când respira.

- Crăciunul, o prostie, unchiule? răspunse nepotul lui Scrooge. Sunt sigur că nu vrei să spui asta?

- Ba da, spuse Scrooge. Crăciun Fericit, auzi! De ce ai tu dreptul să fii fericit? Ce motiv ai ca să fii fericit? Ești destul de sărac.

- Ei, sigur, răspunse nepotul cu nepăsare, dar dumneata de ce ai dreptul de a fi mohorât? Ce motiv ai ca să fii supărat? Ești destul de bogat.

Neavând un alt răspuns mai bun la îndemână în acel moment, Scrooge mormăi din nou:

- Pfu! Prostii!

- Nu fi supărat unchiule! spuse nepotul.

- Cum să fiu altfel, îi răspunse unchiul, când trăiesc într-o lume așa plină de proști și de nebuni ca asta? Crăciun Fericit! Crăciun Fericit, auzi la el! Ce-i Crăciunul ăsta, dacă nu timpul când trebuie să-ți plătești facturile și n-ai bani; când te trezești cu un an mai bătrân, dar cu nicio centimă mai bogat, când îți închei socotelile, verifici fiecare intrare din registru și vezi toate cele douășpe luni de înregistrări întorcându-se împotriva ta? Dacă ar fi după mine, mormăi Scrooge cu mânie, toți idioții ăștia care umblă cu Crăciunul Fericit în gură ar trebui fierți în propria budincă și îngropați cu o țepușă de vâsc înfiptă în inimă. Așa ar trebui!

- Unchiule! îl imploră băiatul.

- Nepoate, răspunse unchiul cu însuflețire, tu să-ți ții Crăciunul în felul tău și lasă-mă pe mine să îl țin în felul meu!

- Ține-l! repetă nepotul lui Scrooge, dar dumneata nu-l ții!

- Lasă-mă în pace, atunci! răspunse Scrooge. Ar fi bine pentru tine! Cât de mult bine ți-a făcut treaba asta până acum?

- Sunt multe lucruri care mi-ar fi făcut mult bine și de care nu am profitat, aș îndrăzni să spun! replică băiatul. Crăciunul este unul dintre acelea. Dar sunt sigur că întotdeauna am crezut, atunci